

נעם אמרים

דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיעור פרקי אבות, פרק שלישי, ליל שישי פרשת אחרי-קדושים, תש"פ

שולחנו של מקום

לאכול מתוך התקדשות והכנעת הטומאה

התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי אתא ללמד את האישי הישראלי את אורחות היושר בעבודת קונו. יסוד היסודות בעבודת ה' ובתורת היהדות, הוא לקדש כל דבר וכל פעולה שעושים, גם אם הפעולה היא גשמית לכאורה, ולהשתמש בה לצורכי הבורא בלבד. יהודי אינו אוכל או שותה סתם כך, מאכלו ומשקהו הוא למען הבורא, למען יצבור כוח ללמוד ולהתפלל ולקיים את המצוות אשר ציווה הקב"ה אותנו.

ישנו פירוש נאה המבאר את הדין ודברים עם הבן הרשע בהגדה של פסח, שכן הבן הרשע שואל: **מה העבודה הזאת לכם?** וביארו שכוננת הבן הרשע כשהוא מגיע אל שולחן הסדר בליל התקדש החג והוא רואה ששותים כוסות יין משובח, אוכלים מצות ושולחן-עורך ועל כן הוא תמה ושואל, **מה העבודה הזאת** - מילא בדברי תורה ותפילה ובמצוות מעשיות, מבין אנכי איך עובדים את ה', אך מה לכם עם אכילה ושתיה, איככה תשלב את

שלושה שאכלו על שולחן אחד

במשנה בפרקי אבות, פרק שלישי, משנה ג':

רבי שמעון אומר: שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו מזבחי מתים, שנאמר (ישעיה כח) - כי כל שולחנות מלאו קיא וצואה בלי מקום. אבל שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו משולחנו של מקום, שנאמר (יחזקאל מא) - וידבר אלי, זה השולחן אשר לפני ה'.

א עובר לפתיחת השיעור ודברות הקודש, הקדים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א: המאורעות אשר הגיעו לעולם ונסתבבו על ידי הקב"ה, מסובב כל הסיבות, הביאו לכך שאי אפשר למסור את השיעור בפרקי אבות בשבת-קודש, כדרכנו; מאחר ובתי הכנסיות ובתי המדרשות חתומים ונעולים. משכך, מן הנאלץ להקדים את השיעור ולמסור בליל שישי והוא משמש כהנהגה לקראת שבת, הדא הוא דכתיב - והיה ביום השישי, והבינו את אשר יביאו.

אכילת הבשר ושתיית היין בתוך עבודתכם את קונכם? ולרשע כזה יש פתרון - **אף אתה הקהה את שיניו**, צריכים להקהות ולהכות את שיניו, כי אם אינו אוכל למען שמו באהבה, למה לו שיניו? מדוע לו יכולת לאכול אם הוא אוכל לתאוות נפשו בלבד ולא אכילה שהיא לשם שמים?

על הרשע ועל שכמותו אומר התנא שמי שאוכלים על שולחן אחד ואינם אומרים עליו דברי תורה, מתוך שאינם מבינים שצריכים לאכול על מנת להתמלא כוח לדברי תורה, אלא הם אוכלים אל מנת לספק את תאוותם, וכמאמר הטיפש - 'אכול ושתה, כי מחר נמות', מי שאוכל כך, הריהו כאילו אוכל מזבחי מתים, פיגולים וגיעולים. כי כך נראה שולחנו של מי שאינו משלבו ברוחניות ובדברי תורה. אוכל כזה הרי הוא אוכל זבחי מתים - שהוא זבחי עבודה-זרה, רחמנא ליצילן.

ומאידיך, מי שמבין את חשיבות האכילה, והוא מקיים, כמאמר התנא - **שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה**, מעלתו גדולה ונשגבה, עד כדי כך שהתנא מפליג בדיבורו ואומר שמי שאוכל כך, מתוך דברי תורה, מתוך מבט רוחני על האכילה כולה, הרי הוא כמי שאכל **משולחנו של מקום**, לא פחות. הריהו כמי שמסב על שולחנו של הקב"ה, כה גבוהה וחשובה היא אכילתו. ומכלל הן אתה שומע לאו, שזה לעומת זה, מי שאינו אוכל מתוך רוחניות הריהו כמי שמרוחק משולחנו של ריבון העולמים, שהריהו כמי שאוכל גילולי עבודה זרה, בשונה מזה שאומר דברי תורה ששולחנו הוא בבחינת זה **השולחן אשר לפני ה'.**

הצפוני ארחיק מעליכם

עד כאן נגענו בפשט שבדברי התנא האלוקי, רבי שמעון, ועתה נעמיק עוד בביאור המשנה הלזו.

ושומה עלינו לדייק בדברי התנא ולנסות להבין את הזכרתו, פעם בפעם, תיבת 'שולחן'. שאינו מתבטא על שלושה שאכלו כאחד, או בסעודה אחת, אלא מדייק לומר שאכלו על **שולחן** אחד ולא אמרו עליו דברי-תורה, או שלושה שאכלו על **שולחן** אחד ואמרו עליו דברי תורה, והרי זה כמי שאוכל **משולחנו** של מקום, זה **השולחן** אשר לפני ה', והלא דבר הוא.

מדי דברינו נתבונן בעניין נוסף, כי הנה אמרו חכמים (סוכה נב, א) ששבעה שמות קראו לו ליצר-הרע, כל אחד מהנביאים והצדיקים קרא לו שם אחר, ואילו הנביא יואל, קראו בשם 'צפוני', כדכתיב (יואל ב, כ) **ואת הצפוני ארחיק מעליכם**. ולכאורה מה טעם יש בכינוי זה, מה הוא טומן בחובו. הן יתר השמות מובנים הם, שקראוהו רע, או נחש או טמא. שמות המאפיינים את היצר הרע, היצר הצורך אותנו, אולם שם 'צפוני' למה הוא בא, והאם הוא מרמז בתוכו את מהותו של היצר, וכפי שמפורש שם בגמרא שמהות היצר הוא בכך שהוא תחילה יורד ומחטיא את האדם, לאחר הוא עולה להשטין עליו ולקטרג עליו ומשנגזר דין האדם הוא בא להורגו ולקחת את נשמתו, כי הוא יצר הרע, הוא השטן, הוא מלאך המוות. ואיכה נמצא את מהותו רמוזה גם טמונה בשמו 'צפוני'.

נקדים אף זאת להביא מדברי המדרש (פסיקתא זוטרתא, בראשית ט, כח) על הכתוב **ויחי נח אחר המבול שלוש מאות וחמישים שנה**. ודרשו חכמי המדרש שחיי נח היו מכוונים כמידות התיבה אשר בנה בציווי המקום ב"ה. אורך התיבה היה שלוש מאות אמה, רוחבה חמישים אמה, וכנגד מידת האורך והרוחב גם יחד, היו שני חיי נח. ולכאורה פלא יש בדבר, מה שייכות יש בין שנות חיי נח לבין מידות התיבה.

להכניע את כוחות הטומאה

ביאור נורא ביאר הגה"ק בעל ההפלאה זי"ע^ב בספרו 'פנים יפות' כשהוא מבאר את מקראי הקודש שבפרשת וישלח בהם מבואר שיעקב אבינו הלך לפגוש את עשו אחיו ומבואר שם שכאשר הגיע לפני עשו, הוא גרע והשתחוה לפניו שבע השתחויות. והלא לא לדיק השתחוה יעקב איש תם לפני עשו אחיו אלא סוד יש בדבר ועלינו שומה לגלותו ולבארו.

והוא מפרש את הדבר שיעקב אבינו בפגישתו עם אחיו הרשע, רצה להוציא ממנו את כל ניצוצי הקדושה שיש בקרבו ולרוקנו מכל נימה וניצוץ של קודש. כמו שעשו אבותינו במצרים, כאשר יצאו ממצרים הם נטלו עמם את כל ניצוצות הקודש שהיו בלועים שם בעומק הקליפות, עד שעשאוהו - כלשון חכמים - כמצולה שאין בה דגה. זו גם הסיבה לכך שאסור לשוב ולהתגורר במצרים, כי אין לבני ישראל מה לחפש שם עוד לאחר שכבר ניקו את המקום מכל ניצוץ של קדושה. וכבני ישראל במצרים, כן כאן, יעקב רצה להותיר את עשו אחיו ללא ניצוץ אחד של קודש.

עשו הרשע היה אבי אבות הטומאה, עד שרמוז בו שבע פעמים טומאה. שכן שבע פעמים תיבת **טמא** עולה כמניין שלוש מאות וחמישים, וכה הרבה טומאה היתה בו, אולם היה בו גם ניצוץ של קודש, של שם הוי"ה הקדוש - להבדיל אין סוף הבדלות מן הטומאה - אשר בזכות אותו ניצוץ קדוש הוא התקיים וחי, ממנו ניק את כוחותיו בסוד 'ואתה מחיה את כולם'. ואם נחשב שבע פעמים **טמא** בתוספת, להבדיל, פעם אחת שם הוי"ה הקדוש, נמצא מספר **שלוש מאות שבעים ושש** שהוא במכוון ובמדויק כמניין שמו - **עשו**. על כן כאשר הגיע יעקב אבינו לעשו אחיו, הוא

ב מתלמדיו של המגיד הגדול ממעורר שם זי"ע ואחיו של הרה"ק הרבי רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע.

רצה להגביר את כוח הקדושה נגד כוח טומאתו ולהוציא ממנו את יניקת הקודש, ועל כן **יעקב** שבשמו נרמז שבע פעמים שם הוי"ה הקדוש, השתחוה שבע פעמים, בכל פעם בכוח שם הוי"ה הנרמז בו שוב ושוב וכך הכניע את עשו הרשע והוציא ממנו את ניצוץ הקודש שהיה בלוע אצלו.

מוסיף ה'פנים יפות' לבאר עוד את אלה תולדות נח. כי הנה נח הצדיק בצאתו מן התיבה לאחר שמחה האלוקים כל אדם מעל פני האדמה, הבין וידע שעתה האנושות כולה תיכונן על ידי זרעו, וראה והבין שבין זרע וזרע זרעו לא יהיו רק צדיקים וחסידיים אלא גם רשעים המהווים אבי אבות הטומאה, שורשי הקליפות ממש, וכפי שכבר היה מוקף בבנו חם, ובצאצאי צאצאיו ככנען, כוש, נמרוד ועשו. ומשראה כי כן, השיג ברוחב דעת קדושתו שעליו לפעול למתק את כוח הקליפות ולהכניעם. אמנם לא הכנעה לגמרי, לא ביטול הרע והקליפות - מה שיתרחש רק לעתיד לבוא כאשר היה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא, אלא להתיש את כוחם על מנת שלדורותיו אחריו, אנשים יראים ושלמים, יהיה את האפשרות ללחום נגד הקליפות והטומאה ולהמשיך להתקיים בעבודת ה' חרף הניסיונות שהטומאה תעמיד נכחם. ואילולא אותה מלחמה שלחם נח הצדיק להתיש כוח הקליפה, כמעט ולא היתה נשארת 'בחירה' להתגבר נגד רוע מעללי הטומאה.

ונגד כוח הטומאה העולה למניין שלוש מאות וחמישים כאמור, נגד שבע פעמים תיבת **טמא**, וכמרומו בשמו של עשו כאמור, העניק הקב"ה לנח הצדיק שלוש מאות וחמישים שנות חיים - כנגד אותו המספר שיש אצל כוחות הטומאה, כי בכל שנה ושנה שנח הצדיק חי עלי אדמות, הוא פעל עוד ועוד לשכך כוח הטומאה ולהחליש את עזותה. אשר על כן מכוונים שני חיי נח למידות התיבה, כי גם בעת בניית התיבה הוא כיוון את אותן הכוחות, להחליש את כוחות הקליפות

הטמאות - על כן בנה את התיבה במידות השוות למניין שבע פעמים 'טמא', מידות של שלוש מאות ועוד חמישים, חושבנא דדין כחושבנא דדין. כל הכניע אותו איש צדיק תמים היה בדורותיו את כוח הטומאה.

ומדוע דווקא מספר שבע, שבע כריעות והשתחויות ופעולת נח כנגד שבע פעמים תיבת טמא - מאחר והוא המספר בו טבע הקב"ה את טבע הבריאה, ועל כן אנו מתישים את כוח הטומאה בשבת שהיא אחת לשבעה ימים, שמיטה אחת לשבע שנים, שבע ספירות קדושות ואותן שבע השתחויות של יעקב אבינו לבטל כוח הקליפה והטומאה.

בין 'צפוי' ל'צפוני'

נסמך דברים אשר גילה בקדושתו הגה"ק ה'בן איש חי' זי"ע רבה של בגדד² אשר עומד לבאר את דברי המשנה בפרקנו באבות (פ"ג מט"ו) אשר התנא אומר **הכל צפוי והרשות נתונה**. בפשטות ביאור המשנה הוא **שהכל צפוי** - הקב"ה צופה ויודע הכל, את כל מאי דהוה ואת כל העתידות.

ג רצותי להקדים מילים ספורות אודות הוד גדולתי של צדיק זה. לדעת גדולתי כי רבה היא. סיפור זה שמעתי מפי שני יהודים, האחד אינו זוכר מאן הוא, והשני היה הגה"ח ר' משה טוביה גרינצווייג ז"ל - יהודי שהיה תלמיד חכם גדול שגדוש היה בכל חלקי התורה, היו לו גם השגות גבוהות בעבודת ה' וזכה להיות חביבם של גדולי וצדיקי הדור ובין היתר הסתופף רבות בצל קדושתו של הרה"ק רבי אהרן קדוש ה' מבעלזא זי"ע. וסיפר לי על כך שהוא זוכר שהביאו לפני הרה"ק מבעלזא זי"ע ילד צעיר שנוול לערך בשנת תש"י אשר המלאך לא סטר על פיו להשכיחו וורתו אשר לימדו מן השמים טרם לידתו, ועל כן זכר וידע את כל התורה כולה, נגלה ונסתר, את כל חלקי התלמוד, משנה וגמרא ואת כל חלקי התורה ממש. והיו גם ספרים אשר חוברו בדורות האחרונים ממש שהיו שגורים על לשונו, ביניהם היו ספריו של ה'בן איש חי' - מה שמלמד אותנו על נשגבות תורתו שהיא מקובלת ונלמדת במתיבתא דרקייעא, עד שכל מלאך הולמד עם כל תינוק במעי אמו את התורה כולה, מלמדו את ספרי ה'בן איש חי' - שורו נא והתבוננו עד כמה רב כוח וקדושת תורתו.

ולמרות זאת **הרשות נתונה** - בידי האדם לבחור בעצמו מה לעשות, להרע או להיטיב³.

ומבאר ה'בן איש חי' את דברי המשנה לגבי היצר הרע והיצר הטוב אשר מכניס הקב"ה אל האדם. יצר הרע נכנס אל לב האדם מנעוריו, במסכת סנהדרין דן רבנו הקדוש עם אנטונינוס מלכא האם היצר נכנס אל האדם עם הורתו ושהייתו במעי אמו או שמא דווקא בעת לידתו, על כל פנים לכולי עלמא נולד האדם בעת לידתו כאשר יצר הרע כבר מפעפע בו ומסיתו נגד קונו; לא כן היצר הטוב שמגיע אל האדם רק ביום מלאת לו שלוש עשרה שנים, בהיכנסו לעול תורה ומצוות (ולמרות שהיצר הרע הוא ותיק ורגיל אצל האדם, בכל זאת מכניס הקב"ה את היצר הטוב עם כוח חזק ואמין בלב האדם, על מנת שיוכל לגבור על היצר הרע, אם ירצה האדם).

היצר הרע הרי הוא דומה לנחש (וזהו גם אחד משמותיו), והנחש - אמרו חכמינו במסכת בבא קמא - ארסו בין שיניו, כלומר ארסו טמון בראשו. כן הוא היצר הרע שתוקף ארסו ופגיעתו היא בראשו, בראש תיבת נחש שהיא האות **נ** - כי אות זה אשר מספרו חמישים, רומז לבחינת **טמא** שאף הוא עולה למספר הזה. ואת האות נ' שלו, שורש טומאתו, מצפה היצר הרע בלבוש התיבה **צפוי** ובתוכו הוא מחדיר ארסו, אשר על כן קראו הנביא יואל בשם **צפוני** שהוא אות נ' שהיא עיקר טומאתו וארסו, בלבוש אותיות **צפוי**.

כאשר נולד התינוק עלי אדמות, אין הקב"ה מחדיר לקרבו את כל שלימות רוע היצר הרע הוא השטן והוא מלאך המוות, כי אם יכניס בקרבו את כל תוקפו וגבורתו של היצר, שוב לא יוכל לעמוד כנגדו - בעוד שאין לו את כוח היצר הטוב שפועל לעומתו לטובה. על כן כאשר תינוק נולד, מכניס

ד כאן צפה ועולה השאלה הידועה שעסקו בה גדולי וחכמי ישראל, לבאר איך תיתכן 'בחירה' באם הכל צפוי ויודע מראש ולא כאן המקום להאריך בכך.

ואמר - **ואת הצפוני ארחיק מעליכם**. שעל ידי שאדם פועל להטות עצמו לטוב, הוא זוכה ש**ואת הצפוני** - וא"ת אותיות או"ת, והקבה נוטל את ה**אות** מתיבת **צפוני** כלומר שהוא נוטל את האות **נ** ממנו, שהוא האות המלא בווהמת היצר-הרע החפץ להדיחנו, ועל ידי כן נשאר רק אותיות **צפוי** שהן עולות כמספר **פועל** וביד האדם נותר לפעול ולעשות ככל רצונו לטוב, להיטיב את דרכיו ולפעול את ככל חוקת התורה ומשפטה. עד כאן תורף דברות קדשו.

תורה בקדושה ובטהרה

משהקדמנו לבאר את הביאורים הללו, נבוא לבאר את המשנה בה פתחנו, המשנה בה מלמד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי את האיש הישראלי את הדרך הנכונה לסעוד את סעודתו באופן של קודש. כי כאשר יהודי מתיישב לאכול, מתרחשת בקרבו מלחמה גדולה, מלחמת האור והחושך בתוך קרביו ובני מעיו. על מנת לקדש את אכילתו ולהגביר את כוח היצר הטוב על היצר הרע, שהנ' של קודש יכניע את הנ' של טומאה, צריך האדם לקדש עצמו בדברי תורה, ואזי גם יתקיים אצלו מה שאמרו חכמי התלמוד - שולחנו של אדם מכפר עליו. שהשולחן והאכילה יכפרו בעד האדם כמזבח.

הדרך להכניע את היצר, עוברת דרך לימוד תורה לשמה, ותורה לשמה הכוונה תורה מתוך קדושה וטהרה. ואמרו ז"ל במסכת פסחים - לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה, בא לשמה. וכל ייעודו של יהודי עלי אדמות צריך להיות, לזכות ללמוד תורה לשמה, תורה מתוך זיכוך, מתוך קדושה ומתוך טהרה.

זו היתה דרכו של יעקב אבינו ושל יוסף בנו - תוך מתוך קדושה ומתוך טהרה. יעקב היה בחיר שבאבות והוא היה איש תם היושב באהלי תורה,

הקב"ה לקרבו רק את הלבוש של היצר-הרע והוא אותיות **צפוי** בלבד, בלא אות **נ** שהיא- היא עוז ועיקר תוקף ארסו וטומאתו, והיא-היא נפשו של היצר-הרע. נפש הסטרא-אחרא אינה מתגלה בקרב האדם עד יום מלאת לו שלוש-עשרה שנים והוא מקבל עליו עול תורה ומצוות והקב"ה מכניס לקרבו גם את כוח היצר הטוב, שגם הוא רמוז באות **נ** מאחר והוא **נ**שמת הוי"ה, או אז, כאשר הקב"ה מכניס בקרבו את ה-**נ** דקדושה, הוא משלים להכניס בקרבו גם את נפש הסטרא-אחרא, את **נ** דטומאה ומאז מתחוללת בקרבו מלחמה גדולה, מלחמת האור נגד החושך. מלחמת הקדושה נגד הטומאה.

נוכל לעצור ולהוסיף נדבך של נופך לדברות קדשו של ה'בן איש חי' ולרמז בכך את מה שאנו מוצאים בפרשת 'ויהי בנסוע הארון' (בפרשת בעלעלותך) שהיא מלווה, מלפניה ומאחריה בשני אותיות נון, נון פשוטה ונון הפוכה, ושמה אותן שתי אותיות **נ** - מרמזות על שתי **נ**' שיש בנפשו של אחד, הוא אות **נ**' של הקדושה ואחד של הטומאה ועל האדם לדעת איך להגביר את חמישים שערי הקדושה על חמישים שערי הטומאה ולהחריב את כוח הסטרא-אחרא המפעפע בקרבו כארס של עכנאי.

ממשיך ה'בן איש חי' ומבאר את דברי התנא באבות אשר אמר **הכ"ל צפוי** כי הנה תיבת **צפוי** אם נחשבנה, נמצא מספר **קפ"ז** העולה כמניין תיבת **פועל**. מכאן רמז לו לאדם שהכל צפוי, את הכל הוא יכול להיות 'פועל', כלומר, יכול לפעול. כי הבחירה והרשות בידו לבחור אם רוצה להיטיב את דרכיו או חלילה להרע, רחמנא לשיובן. כי בידו נתון גם שרביט **נ**' דקדושה - עמו יכול להטות נפשו לטובה, ולעומת כן בידו גם נתון שרביט **נ**' דכוחות הטומאה.

ואם יעבוד האדם את בוראו כמו שצריך, יתקיימו בו דברי נבואתו של הנביא יואל אשר התנבא

המוגש לו מעוגן במה שהתורה מתירה לנו לאכול. אופן וצורת האכילה, אף היא לפי כל גדרי ההלכה, ובמיוחד בשבת-קודש, כאשר ישנו סדר מיוחד המקובל מדור דור, סדר של הגשת המאכלים ולכל דבר עניינים משלו, ועל כגון דא נאמר 'תורה ציווה לנו משה, מורשה קהילת יעקב' - כי אלה מנהגים העוברים בירושה מאב לבנו, ו'אל תיטוש תורת אמך' נאמר על שכמותם.

על כן, על מנת לקדש את השולחן ואת הסעודה כמו שצריך, צריכים להוסיף את דקדושה לשלח שהוא רמזית יעקב ויוסף ועל ידי כן נהיה שלחן של קודש, שולחנו של מקום, ואם חלילה לא מתבלים את הסעודה בדברי תורה, הרי השולחן דומה כשל זבחי מתים, רחמנא לצלן, ומתלבשת על הסעודה אות נ' של הסטרא-אחרא, יצילנו ה'.

קרנ"ה כמניין פרע"ה

אם נעיין בדברים האמורים, נמצא שהם תואמים להפליא את התקופה הנוכחית והמרה בה אנו שרויים עתה, הימים בהם העולם כולו נתון בתבהלת הקורונה - יצילנו ה' במהרה מן המארה.

אם נחשב חשבוננו של שם המגפה, **קרנ"ה** (ולא ו' השייך לכתוב מלא), נמצא שהוא עולה במכוון כמניין **פרעה** - ומה פרעה גזר על הזכרים, כל הבן היילוד היאורה תשליכוהו, ברצותו להשמיד את העם היהודי, אף נגף זה בא ומבקש לכלותנו, יצילנו ה' בהצלה גדולה. ואם נתבונן להבין שלא בכדי פרצה המגפה ברוב עוזה דווקא בימי חג החרות, בו אנו חוגגים את חרותנו ממצרים של פרעה הרשע, אלא טעם יש בדבר, מאחר ובאלה הימים מתעוררים דברי אותם הימים, וכפרעה בשעתו, כן הנגף בימינו אנו. ירחם המרחם כמה מר היה החג שחלף עבר על בני ישראל.

ועתה עולה מספר **קרנ"ה** למניין **שנ"ה** אולם אם נוריד מן המניין מספר **נ'** על מנת להוציא ממנה

ולא עוד, אלא לקראת ירידתו למצרים, הוא שלח את יהודה בנו - ואת יהודה שלח לפניו, להורות, על מנת לתקן לו בית תלמוד. נשמתו של יעקב אבינו היא זו שירדה שוב לעולם, בדמותו של רבי יהודה הנשיא, רבנו הקדוש, אשר הוא חיבר את המשנה וכתב את התורה שבעל פה, שלא תאבד. וכפי שמרומז בנוטריקון בתיבת **הנשי"א** שהוא ראשי התיבות הוא נשמתו של יעקב אבינו. כי היה זה מכוחו, כוח תורתו, של יעקב אבינו עליון השלום.

והיות שתורה מעלייתא היא תורה הנלמדת לשמה, מתוך קדושה וטהרה, על כן סיבב הקב"ה שקודם יורד יוסף הצדיק - שהוא הוא כוח מידת הקדושה והטהורה, מידת היסוד, והוא מקדים לרדת למצרים טרם יבואו השבטים לגור שם, על מנת שבכוח קדושתו יכניע את טומאת מצרים, ערוות הארץ, ותהיה התורה הנלמדת במצרים על ידי השבטים ויעקב אביהם, תורה לשמה, תורה של קדושה וטהרה.

לעשות מ'שלח' - שולחן

השתא אם נצרף את כוח תורתו של יעקב אבינו עם כוח הקדושה והטהרה של יוסף הצדיק, ונשלב שמותיהם **יעקב ויוסף**, נמצא מניין **שלח**. מניין זה יש בו את כוח מידת הרחמים, שכן הוא כולל בתוכו י"ג פעמים את שם **הוי"ה** ברוך הוא, מכוון נגד י"ג מכלין דרחמין. ותו, מניין **שלח** הוא מלשון **שולחן** - המרמז על אותו כוח של תורה בקדושה וטהרה שהוא משולב באכילתם של בני ישראל, כי אכילתם אינה אכילת עראי, לא אכילה גשמית, אלא פועלת להכניע את הטומאה - כשאוכלים כפי שיהודי צריך לאכול. וזהו ענין שילוב אמירת דברי תורה תוך כדי הסעודה.

כי הלא כמה רבו כמו רבו ההלכות המצויות בשולחנו ובסעודתו של איש יהודי. בתחילה עליו ליטול את ידיו כדת, לאחר מכן הוא נוטל הפת בידו, מברך המוציא, בוצע הפת כהלכה, כל מאכל

גם תחילת הכתוב - הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא ובמהרה כבר נזכה לגאולה השלימה.

הסעודות המשפחתיות המשותפות הללו נותנים לנו, האבות, מבט להתבונן ולהתחקות לסדר אכילתם של הבנים, לחנכם, להדריכם ולנווטם לדרך הנכונה. לראות איך הילדים נוטלים ידיהם לסעודה, האם המים אכן מקיפים את היד והאצבעות או שמא לא מגיעים אלא לקצות האצבעות, כדרכם לפעמים של צעירי צאן. האם הברכות מתברכות בכוונה הראויה, בשימת הלב, האם ההתנהגות לפני השולחן עצמו היא כראוי וכהלכה - כי הלא ידענו עתה שהשולחן מרמז על כוח הקדושה והשפעת י"ג מכילין דרחמי משם הוי"ה הקדוש - האם אכן ההתנהגות בעת הישיבה לסעודה סיבב השולחן היא כראוי.

האב יכול לעקוב אחר בניו המברכים ברכת-המזון, האם כהוגן הם מברכים, מתוך כוונה, מתוך הבנה שהמה נותנים עתה שבח לריבון העולמים, הזן את הכל, אשר העניק להם כדי ארוחתם לשובע. הכי כל ברכה וברכה מתברכת בכוונה כמי שמוציא מפיו דברים לפני ריבון העולמים? עתה הוא העת לעקוב ולתקן.

לְעִילָא מִן כָּל בְּרִכְתָּא

במיוחד חשוב להשריש את חשיבות הכוונה בעת אמירת הברכות בימים הללו, בהם אנו מתכוננים ובאים לקראת משיח צדקנו. כי באותה שעה, רוממה בה ירד בית המקדש כולו אש מן השמים, נהיה מחויבים בכל ברכות הקרבנות אשר נביא.

בקדושתו גילה הרמ"ע מפאנו ז"ע (ודבריו מובאים פעם אחר פעם בכתבי הרה"ק הביני יששכר ז"ע) שלעתיד לבוא יצטרך כל איש יהודי להשלים את כל קורבנותיו אשר לא הביא בימי הגלות והתחייב בהם, וכולנו נביא קרבנות רבים מאד.

את כוח הטומאה שיש בה, כוח הסטרא-אחרא - על ידי תפילה, תשובה ומעשים טובים, היא תישאר רק כמניין **שה** המרמז עלינו, בני ישראל שנמשלנו ל'שה', שה פזורה נידחה, שה שבין שבעים זאבים. ועל כן עלינו למלא פינו בבקשה כלפי שמיא - **תעיתי בשא אובר, בקש עבדך. נא, בקש עבדך!**

ואם הזכרנו את ראי התקופה, מן הנכון לעורר שוב את קדושת הציווי האלוקי 'וחי בהם' המחייב אותנו לשמוע ולהסכים לכל אשר יאמרו הרופאים והמומחים. כל עוד אינם מאפשרים לצאת - לא נצא, וכשיתירו את הדבר - נפעל על פיהם בלבד. חלילה מלהקל ראש בדבר הזה. ובוודאי כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד, וכל המתרחש היא טובה גמורה עבורנו.

אבות על בנים

ודבריו של רבי שמעון במשנה, המלמד על קדושת הסעודה ורוממות השולחן, מקבלים תוקף משמעות בימים הללו. ימים בהם כל אב יושב ואוכל עם בניו את הסעודות. והרי התנא לא כיוון רק על סעודות שבת אלא על כל סעודה וסעודה, גם פת שחרית, ארוחת צהריים או סעודת ערב של סתם יום של חול.

בדרך כלל נמצאים האבות במקומות לימודם או עבודתם, ובשעות הערב הם חוזרים לבתיהם בשעה שכבר סועדים הצאצאים את ארוחת הערב ואין ליבם פנוי להתבונן בילדיהם ובדרך אכילתם. גם אם הבנים אינה משימה ליבה ובתווך גם הטלפון מצלצל והבית מלא רעש. זהו בשאר ימים רגילים. לא כן עתה, כאשר אבות עם צאצאיהם ישהו בבתיהם במהלך כל שעות היום ובמהלך כל הארוחות הנאכלות, בוקר, צהריים וערב. הקב"ה קיים בנו בתקופה זו מקרא שכתוב - והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אביהם, ובמהרה יקוים

על כל טיסה שטסנו מעל הים, נצטרך להביא קרבן תודה בבית-המקדש (ומי שטס מאות פעמים - יביא מאות קרבנות). על כל בן ובת שנולדו צריכים להביא קרבן תודה, וכאשר אוכלים מבשר התודה, נברך, פעם אחר פעם בדחילו: "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו לאכול מזבח התודה", ואילו על חלת התודה מברכים: "לאכול מלחמי תודה", וכל אלה הברכות נצטרך לברך בכוונה שלימה. ואם חלילה חטא אדם בשגגה, הוא יצטרך להביא על כל עוון קרבן חטאת (כרבי ישמעאל שקרא והיטב שבט ואמר: אני אביא חטאת שמנה לכשיבנה בית המקדש). על כן עתה היא העת להתרגל לברך בכוונה הראויה, שנהיה רגילים לברך בחיתוך התיבות ובכוונה מרובה.

אם אכן כך נתבונן ונתכונן לקראת ביאת משיח צדקנו, בכוונת הברכות, אין ספק שעצם ההכנה תעורר רחמים עלינו בשמי מרומים, שיתמלא הקב"ה רחמים עלינו לחון אותנו לפליטת עולמים. ישלח מהרה את משיחו הנאמן ויקוים בנו מקרא שכתוב - ואת הצפוני ארחיק מעליכם, וממילא נוכל להתהלך בדרך הישר והטוב, הן ברוחניות והן בגשמיות, ונזכה לאכול כראוי וכיאות, כפי הנדרש מבן ישראל. ממילא יהא נחת רוח לפני הבורא יתברך, ונזכה באלה הגופים לקדם פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

התודה והברכה לידידינו היקר שתתם מהונו את גליון השבוע

הרה"ח ר' **חיים אליהו הירש** הי"ד
קענווי איילענד

לרגל שמחת הולדת בנו בשעט"מ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיוכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

מעומק לבבינו מברכים אנו ברכת מזלא טבא לאנ"ש היקרים כל אחד בשמו הטוב יבורך הלוא המא

הרה"ח ר' **צבי אריה הירש** הי"ד ירושלים
לרגל הולדת נכדו בשעט"מ

יה"ר שיוכו לראות רוב נחת מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה לחופה ולמעש"ט עד ביגוא"צ בב"א

לקבלת הגליון כל שבוע באימייל שלחו הדועה ל: dtsassov@gmail.com

שעות רבות וכסף רב מוכנסות בעריכת הגליון שיוצא בטוב טעם ודעת ובשפה ברורה, לכן פונים אנו בבקשה לכל אנ"ש לקחת חבל בנעימים ולהשתתף בהוצאות להפצת הדא"ח, ונאה הדבר ומקובל לתרום בעידן דחזוונא בעת שמחה או לעי"ו יקיריכם

אנא צרו קשר עם המכון ושאו את נדבת לבכם

התודה והברכה לידידינו היקר שהשתתף בהוצאת הגליון

הרה"ח ר' **משה יצחק ליפשיץ** הי"ד לונדון

לרל היכנס בנו הבה"ח יוסף אריה נ"ו לעותומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיוכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

התודה והברכה לידידינו היקר שהשתתף בהוצאת הגליון

הרה"ח ר' **אלהנן גראסבערגער** הי"ד לונדון

לרגל אירוסי בנו הבה"ח שלמה יהודה נ"ו עב"ג

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיוכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

זמנים לשבת פרשת אמור

הדלקת נרות	מוצאי שבת ר"ת
7:04	8:38
6:49	8:41
7:41	9:11
8:20	9:47

י"ל ע"י **"מכון נועם אמרים"** סאסוב
רח' קדושת יו"ט 1, קרית ישמח משה, גני תקווה
טל: 052-768-8014 | פקס: 03-736-1653
dtsassov@gmail.com

הפצת הדא"ח לזיכוי הרבים - כל הזכויות שמורות ©